

OVAL

Procházet se. Frankfurtem. Poražen. Nepřemýšlet.

Milha opadla. Bunček si sedá do burziánské kavárny Bull + Bär. Dívá se přes prosklenou kavárnu na sousoší býka a medvěda. Zvířata v životní velikosti. Vítězství a Prohra. Býk je osamocen, zato s medvědem si hrají děti. Před chvílí na něm seděl malý kluk a smál se, teď na něho nasedávají dvě krásné slečny. Objímají se a padají na zem, jako by je medvěd shodil. I na trávě se ještě chichotají. Nešťěstí ve hře. Nějaký tatínek nasazuje na medvěda velmi malé dítě.

Býk zůstává nepovšimnut. Poražen.

Káva je mizerná! Dívka se rozbíhá, chce vyskočit medvědovi na hřbet, ale nedaří se jí to. Obě zvířata spojuje v jediné sousoší teprve početná rodina z Mnichova. Svými korpulentními postavami obklíčují bavorští návštěvníci znehybnělá zvířata a Bunčkovi se chvílemi zdá, že sochy vytlačují až kamsi na konec ulice. Káva je mizerná! Slezan sedí v kavárně jedné z největších světových burz a je mu to jedno. Deutsche Börse, Kapitalistendom... – káva je mizerná! Nestará se ani o to, co vlastně znamená ono zvířecí sousoší, které již delší dobu pozoruje. Býk mu připadá nebezpečný a nedostupný a chtěl by si sáhnout na medvěda, ale jen těžce sedí a monotónně upíjí kávu. Zapomenout. Zapomenout. A zase znovu...

Neúspěšný hráč dostává hlad. Konečně něco, co jej přiměje zvednout se ze židle. Prochází se mezi mrakodrapy a hledá nějaké levnější bistro.

„Sandwischer“.

Oválná prosklená budova puristicky prokládaná kamenem. Frankfurt'ané tomuto domu na Baseler Platzu říkají prostě „Oval“. Bunček si tu objednává sendvič a kávu už nahrazuje pivem. Sedá si v atriu do proutěného křesla.

„To su bufety!“

Prohlíží si tři tropické stromy vyrůstajících ze tří oválných ostrovů. Jejich kmeny se ke stropu vypínají ze světlezeleného podrostu. Je tu klid. Do atria chodí kouřit lidé z kanceláří. Také dvojice stárnoucích dam v nažehlených kostýmcích. Náhle do této oázy vstoupí skupinka lidí z luxusní čínské restaurace. V čele jde vysoký muž, jenž ostatním cosi říká a výrazně přitom gestikuluje. Návštěvníci zvedají hlavy k prosklenému stropu. Bunček pochopí, že onen vysoký muž představuje svým průvodcům svou vlastní stavbu, a podobně jako oni obrátí oči směrem vzhůru. Bis im Himmel.

Architekt si povšimne Bunčkova pohybu hlavou a pozorně si prohlédne nezvykle malou a přikrčenou postavu zednického mistra. Jejich oči se na okamžik střetnou.

„Kery to tež može byť? Keho mi připomina?... Že by ten ludgeřovicky komiňar?!.. Ni!Ni! To němože byť! Něměl by taky fajny oblek!“

Bunček nemůže spustit oči z architekta. Rychle dopíjí pivo a objednává si další. A ještě jedno... Ale Albert Speer mladší si už Slezana nevšímá. Pomalu odchází s obchodními klienty z jím projektované budovy, nasedá do auta a míří do svého ateliéru na Hedderichstraße...

Vzápětí vejde do atrie krásná žena se psem. Zvědavě pohlédne na Bunčka, ale neporozumí samomluvě opilého Slezana.

„Ni, ni, v Německu Němcem nejsem,

jen šaten, nur dojč stin.

Ni, ni.“

Partneři:

Ministerstvo kultury
České republiky

